

פנסאים

3. אורים

עלון לחילי צבאות ה' - משתתפי תכנית הפנסאים

נשירן

למה?

נגיני הקאפיטלד'
- סקירה מרתקת
קעמוד 4

מצורף לשבועון
כפר חב"ד
גליון י"א ניסן
- חג הפסח תשע"ב

ריח הפנימיות

מהכנה לגאלה | עמוד 15

מחמור מיוחד

רה-שיח גלוחים צעירים | עמוד 12

האם אפה פיקח?

לרגל י"א ניסן | עמוד 3

מקצע ההתקשרות השנתית של הפנסאים
הפרטים, הדוחים, העדכונים • סקור נרחב | עמוד 8

חסיד, ירא שמים ולמדו!

כמה מילים

משולחן המערכת, אליכם הפנסאים

עלון זה, השלישי, יוצא לאור לקראת י"א בניסן, יום הולדתו המאה-ועשר של הרבי.

כל חסיד, מנער ועד זקן, שמח ביום הזה. זהו היום בו זכינו ברבי שלנו, היקר לנו כל כך. ביום שפנה, עולה גם הרצון לשמח את הרבי, וכל אחד שואל את עצמו: איזו מתנה מתאימה יותר? כיצד אוכל להסב לרבי נחת רוח?

בהתנעדות פורים של שנת תשל"ב, חדש לפני שמלאו לרבי שבועים שנים, התניח הרבי לענין המתנות. הרבי בקש שאלו שמענינים לתת לו מתנה - יעשו זאת באמצעות הוספה בלמוד התורה.

הרבי גם הסביר כיצד זה יתכן שהוא מבקש מתנות למרות שזה לא 'מקביל': כיון שהחסידים מענינים לתת לרבי מתנה, הוא מודיע מהו הדבר שישמח אותו יותר מכל.

אם נרצה הוכחה לך שסוג זה של מתנות קטור גם לילדים צעירים כמונו, נוכל לקבלה מהספור הבא: באותה שנה עליה דברנו, תשל"ב, התחילו תלמידי ה'ישיבת ערב' בכפר חב"ד להוסיף בלמוד לרגל שנת השבועים לרבי, ואף דוחו על כך במכתב שנשלח לרבי.

כעבור כחצי שנה נשלח ממוזכירות הרבי מכתב להנהלת ה'ישיבת ערב' ובו בקשה לקבל את שמות התלמידים שנבחנו על למודם!

אנו, חילי הפנסאים, שהשיחה בה הכריז הרבי שהדרך לכבש את העולם היא על ידי למוד התורה מהנה נר לרגלנו, יודעים היטב כיצד נגרם לרבי נחת רוח ומהי המתנה שנעניק לו ליום הולדתו.

כלנו תקנה שהוספתנו בלמוד תכבש סוף-סוף את העולם ונתקן אותו למלכות ש-ד-י בגאולה האמתית והשלמה, ומלכנו נשיאנו בראשנו.

גוט יום טוב, חסידים!

המערכת

יוצא לאור על ידי מערכת
"פנסאים צעירים"

שעל ידי ארגון הפנסאים
ת.ד. 747 כפר חב"ד

PANASAIM.ALON@GMAIL.COM

עימוד ועיצוב: *y.w. designgraphic*
איורים: שלום פייגין

נא לשמור על קדשת הגליון

כָּכָה מִתְחַבְּרִים!

חיים עם הזמן
מסע בין קווי התאריך לאור החסידות

בגנת הנוי שבפניסה עזב את הקבוצה בחור צעיר ומשפיל. הוא לא יכול היה להתנתק מהמראה משויב הלב של הפרחים הנדירים, והקבוצה המשיכה בדרך בלעדיו. פאשר נכנסו לתוככי הארמון, נעתקה נשימתו של געצל. דלתות הזָהב המגלפות שהדהימו אותו לפני דקות, נראו פתאום עלובות לעמת הפאר של חדר הפניסה.

על השלחן היטה סלסלת ספריות, שמבט מדקדק גלה שניירות הפסוף בהם הן מצפות עשויים מפסוף טהור. האפר הזקן שצעד לפני געצל לא עמד בפיתוי והחליט להשאיר פאון. 'אני כבר אמלא את פיסה בספריות המיוחדות', גחך באִשֶׁר.

וכך הלכה הקבוצה והתפזרה לה, וכשגעצל נצב בחדר ההמתנה למעונו הפרטי של המלך הוא גלה שהוא נותר לבדו.

פאשר התקבל געצל על ידי המלך, התברר לו שחבריו פשוט לא ידעו מה הם מפסידים. אחרת, הם לא היו מתפתים לוותר על המלך עצמו.

אנו עומדים לפני "א ניסו, היום בו הקריב נשיא שבט אִשֶׁר, היום שִׁמְסַמֵּל אֶת הפקחות שבבחינה היהודית. לפעמים, ההתנהגות שלנו עלולה להזכיר את האפר הזקן שהסתנן מחפון ספריות, יקרות ככל שיהיו, ופספס את ההזדמנות להפגש עם המלך.

גם ההתקשרות שלנו לרבי עומדת למבחן הפקחות, כמו שכתוב "צדיקים דומים לבוראם". אנחנו יודעים היטב למה הרבי מצפה מאתנו, ומודעים לעבודה שנדרשת מאתנו כדי להתקשר לרבי באמת. 'חפון הספריות' עלול להשפיע ממנו את כל העבודות. משחק מעגל עלול לקרץ לנו לפעמים, ולגרר אותנו להתפתות אליו על חשבון דברים חשובים בהרבה.

מי"א ניסו נקח את הכח לזכר תמיד להתנהג בפקחות.

(מעבד על פי מאמר דבור המתחיל "ביום עשתי עשר יום" - "א ניסו תשל"א)

לשנים עשר הימים הראשונים של חדש ניסן יש מעלה מיוחדת. לאחר חנכת המשכן בראש חדש, הקריבו נשיאי ישראל קרבנות, כל אחד ביומו הוא, מא' ועד י"ב. ביום עשתי עשר יום, מספרת לנו התורה, הקריב הנשיא של שבט אִשֶׁר. המדרש מבאר ששם זה מראה על שבחו של עם ישראל שבחר בה' - "אשרי העם שה' אלקיו", וכשבא נשיא אִשֶׁר להקריב - הקריב על שם הבחירה שבחר ה' בעם ישראל מפל האמות.

במדרש נוסף - בו מסברת בחירת בני ישראל בה' - מובא משל למלך שזכנס למדינה יחד עם כל הפמליה המפארת שלו. אנשי המדינה התפעלו מאוד משרי המלך, וכל אחד קבל עליו את מרותו של השר שמצא חן בעיניו. היה שם פקח אחד שאמר "אני בוחר במלך עצמו. אשתעבד אך ורק אליו!". הוא נמק את בחירתו והסביר, שכלם מתחלפים חוץ מהמלך.

געצל היה יהודי פשוט שהתגורר בכפר נדח בחבל ארץ מרחק של ממלכה אדירה. הוא חי את חייו בפשיטות ובצניעות, והסתפק במועט שהיה לו. פרש רכוב על סוס אביר שהגיע לכפרו יום אחד הפך את כל עולמו. הפרש, כן התברר, הגיע במיוחד בשבילו. בהגרה שנערכה בין כל נתיני הממלכה עלה שמו של געצל יחד עם עוד עשרה אנשים שקבלו את הזכות הגדולה. הם מזמנים לפגישה עם המלך שתתקיים בעוד חדש, בארמון שבציר הבירה.

געצל ארז לעצמו תרמיל קטן, ובו שם גם את בגדיו המהדרים ביותר, ויצא לדרך. לאחר מסע שלקח שלשים יום בדייק הגיע געצל לעיר הבירה, ובשעה היעודה התייצב ליד שער הארמון, בחברתם של שאר הזוכים המאשרים. זקיף במדים מוגהצים להפליא הזמין אותם להכנס אל תוככי הארמון.

שִׁירוֹ לֹו שִׁיר הַדָּשׁ

אָצַל חֲסִידִים נְהַגוּ כְּכַר בְּדוֹרוֹת עֶבְרֵי לְהוֹסִיף וְלוֹמַר אֶת הַפֶּרֶק שְׁמֵתָאִים לְמִסְפַּר שְׁנוֹתָיו שֶׁל הַרְבֵּי. מְנַהֵג זֶה, שֶׁהַרְבֵּי הַתִּיחֵס אֵלָיו בְּאַחַת הַהֲתוֹעַדוֹת, זָכָה לְחִזּוּק מוֹסִיקָלִי בְּמַהְלָךְ הַדוֹר הַשְּׁבִיעִי:

בְּשָׁנִים שֶׁהָיָה בְּפֶרֶק הַתְּהֵלִים הַמֵּתָאִים לְשְׁנוֹתָיו שֶׁל הַרְבֵּי פְּסוּק שֶׁלְמִלוֹתָיו נִגּוּן חַב"דִּי, הִרְבּוּ לְנַגֵּן אֶת אוֹתוֹ נִגּוֹן בְּהֲתוֹעַדוֹת הַרְבֵּי.

בְּשָׁנִים מְאַחֲרוֹת יוֹתֵר, הַחֲלוּ הַבְּעָלִי-מְנַגְּנִים לְחַבֵּר פְּסוּקִים מֵהַפֶּרֶק שֶׁל כָּל שְׁנָה לְנִגּוֹנִים חַב"דִּים שְׂמֵחִים וְאוֹתָם נִגְנוּ בְּהֲתוֹעַדוֹת הַרְבֵּי עִם מְלִים מֵהַפֶּרֶק הַמֵּתָאִים בְּתֵהֵלִים.

לְפַעֲמִים, כְּאֲשֶׁר הָיוּ בְּאוֹתוֹ פֶּרֶק כְּמָה פְּסוּקִים שְׁמֵתָאִים לְמִנְגִּינוֹת, שֶׁלְּבוּ כְּמָה נִגּוֹנִים חַב"דִּים לְמִלוֹת הַפֶּרֶק בְּאוֹתָהּ שְׁנָה. כִּן לְמִשָּׁל בְּשֵׁנַת תַּש"ב, כְּשֶׁאֲרַבֶּעָה נִגּוֹנִים הִתְאַמּוּ לְמִלוֹת פְּסוּקִים שׁוֹנִים בְּפֶרֶק ע"א.

שִׁי לְפִלְרֵךְ

לְקִרְאָת יוֹבֵל הַשְּׂמוֹנִים לְהִלָּדַת הַרְבֵּי, בִּי"א נִסָּן תַּש"מ"ב, הִלְחִין הַרְבֵּי פִּיטְ'ל לִוְיוֹ, בַּעַל-מְנַגֵּן חֲסִידִי מְפָרְסָם, נִגּוֹן חֲדָשׁ

תְּפִלַּת לַיִל שֶׁבֵּית הַכְּנֶסֶת חַב"ד בְּמִרְכּוֹז הָאָרֶץ. הַחֲזוֹן מֵתְחִיל אֶת הַפִּיט "לְכָה דוֹדִי" בְּמִנְגִּינָה מְפָרַת, הַצִּלְלִים הַנְּעִימִים שֶׁנִּשְׁמָעִים מְכָרִים גּוֹרְמִים לְהַרְגֵּשָׁה שֶׁל חֲמִימוֹת בֵּיתִית. כְּאֵלוֹ שֶׁהַנְּעִימָה הַזֹּאת מְלַנֶּה אוֹתוֹ תָּמִיד.

בְּקִטְעִים שֶׁהַמְנַגֵּינָה מְתַאֲמֵת לְלֵא מְלִים כְּדִי לְשֹׁמֵר עַל קֶצֶב הַנִּגּוֹן, אֲנִי מְזַמֵּם בְּרֵאשׁ אֶת מְלוֹת הַנִּגּוֹן הַמְּקוֹרִיּוֹת. "יִרְאָה אֵל עַבְדֶּיךָ פֶּעֶלְךָ וְהַדְרִיךְ עַל בְּנֵיהֶם", נִגּוֹן שֶׁחֲבֵר עַל פְּסוּק בְּתֵהֵלִים לְקִרְאָת יוֹם הִלָּדָתוֹ שֶׁל הַרְבֵּי.

בְּעֶצֶם, הַחֲבִיבֵר הָיָה שֶׁל נִגּוֹן שְׂמֵחַ עִם תְּהֵלִים וְיוֹם הִלָּדַת מְמִשׁ מְעַנֵּן. בְּרִיתִי אָצַל 'מִשְׁפִּיעִים' עֲבוֹתִי זָקוֹ, וְשֵׁאֲלִתִּי 'תְּמִימִים' צְעִירִים שֶׁבְּקִיאִים בְּקוֹרוֹתֶיהָ שֶׁל כָּל תְּקוּפָה בִּ-770. אִזּוֹ הֵנָּה לְפִנְיָם סְפוּרוֹ שֶׁל 'הַנִּגּוֹן שֶׁל הַקְּאִפִּיטֵל'.

הַפֶּרֶק הַשְּׁנֵתִי

הַמְּקוֹר הָרֵאשׁוֹנִי לְכָל הַנִּגּוֹנִים הַלְלוֹ, הוּא מְנַהֵג הַבְּעַל שֵׁם טוֹב לוֹמַר בְּכָל יוֹם אֶת הַפֶּרֶק בְּתֵהֵלִים שְׁמֵתָאִים לְמִסְפַּר שְׁנוֹתָיו שֶׁל הָאָדָם.

ליום י"א ניסן לא נתן לדעת איזה נגון יתקבל על ידי הקהל - נגע ללבם, יזמו פעלה חשובה: ועדה מיחדת ובה כמה 'בעלי-מנגנים' הקמה, ומטרתה - לבחור את הנגון המתאים לי"א ניסן.

חברי הועדה לא יכלו, כמוכּוּן, להציע נגונים. הם ישבו יחד ושמעו את הקלטות הנגונים שנשלחו אליהם מכל רחבי תבל, ובחרו את הנגון המצליח ביותר כ'נגון הקאפיטל' לשנה זו.

בשנת תשמ"ט, ארע מארע מעגנו:

"א ניסן חל באותה שנה במוצאי שבת, וכבר בהתנעדות שבת הגדול שבִּעֶרְב י"א ניסן נגנו את הנגון של המזמור החדש בתהלים.

באותה שנה בחרה הועדה נגון שמתחיל במלים "תבוא לפניך תפלתי", ובתחלת ההתנעדות, עוד לפני השיחה הראשונה, היה זה הנגון שנגן על ידי הקהל.

אולם, במהלך השיחה הראשונה התמקד הרבי במלים שפותחות את פרק התהלים של אותה שנה - "שיר מזמור לבני קרח", מלים שלא הזכרו באותו נגון אך היו חלק מנגון אחר שהלחן על ידי הרב שלום ברוכשטט.

מוכּוּן שלאחר השיחה היו פּרָץ הקהל פּלוּ בנגון זה, עם אותן מלים עליהן דבר הרבי אַרְכוּת, והנגון היה ל'נגון השנה'.

כּוּן תהיה לנו:

על כמה מלים מתוך פרקו החדש של הרבי.

קהל החסידים ב-770 קבל בשמחה ובהתלהבות את הרעיון, וכאשר נכנס הרבי לבית המדרש ב"א ניסן נגן הנגון

בקול רם. תנועות העידוד הנמרצות להם זכה הקהל מהרבי שמוחו את החסידים, והנגון - "הרנינו לאלקים עזנו" נהפך לחלק בלתי נפרד מנגוני חב"ד.

לקראת י"א ניסן בשנה הבאה, ר' פייטל כּבֵר לא היה בודד במערכה. עוד כמה וכמה בעלי-מנגנים הלחינו נגונים חדשים על פרקו של הרבי, כשכל אחד מקנה שנגונו שלו יהיה זה "הראוי לעמד על שלחן מלכים" ויבחר ל'נגון הקאפיטל'.

מדי שנה התגבשו ב-770 כמה קבוצות, שכל אחת מהן סברה שנגון אחר הוא זה המתאים ביותר לשמש כ'נגון הקאפיטל' של אותה שנה.

בסופו של דבר, הקבוצה הגדולה ביותר הייתה זו ש'נתנה את הטון' בזאל של 770 ב"א ניסן, ולאחר שקולם נשמע ברמה בעת שהרבי עודד את שירת הקהל, נקבע נגונים באותה שנה.

ועדת הנגונים

כמה מתלמידי התמימים בישיבה ב-770, שהמצב בו עד

צופה למרחוק

ולהציע לו לקיים מצוה אחת או אחרת.

התלמידים מתקשים לקבל את הדברים, וכשלאחד התמימים שואל את הרבי האם הוא אכן סבור שאפשר ליטום את דבריו בפעל ולגשת לאדם באמצע הרחוב ולהציע לו לקיים מצוות, קם הרבי ממקומו ומציע לכלם להצטרף אליו אל השדרה הרחבה - איסטון פרקווי.

כך נצבו להם קבוצה של כמה עשרות יהודים בלבוש חסידי שבת ברחובה של עיר, מחפשים בעיניהם יהודי שעדין אינו שומר תורה ומצוות, רוצים לבחון את דברי הרבי הלכה למעשה.

הגברת בלבוש המהדר שפוסעת לאטה לארץ השדרה מעיפה מבט בקבוצת החרדים שעומדים בדרך, וכבר פונה לעקף אותם ולהמשיך בהליכה, כשמתוך החבורה יוצא לפתע רב צעיר בעל הדרת פנים מיחדת ועינים חודרות ומסמן לה לעצור.

הגברת נעצרה במקומה מתוך נמוס, ושאלתו המפתיעה של הרב היא נסיון לברר את יהדותה. "אכן כן", משיבה הגברת באלגנטיות וכבר פונה להמשיך בדרך, אך לרב יש משהו נוסף להגיד לה.

"לפי ההלכה היהודית", מסביר הרב בבהירות ובמתק שפתיים, "אסור לשאת אתך שום חפץ ברשות הרבים. עצם נשיאת התיק הזה ברחוב מהנה חלול של השבת".

הגברת הנכבדה לא התרשמה בכלל מהעבדה שהיא מחללת את השבת. "עם כל הכבוד", היא אמרה, "אני לא חושבת שאני צריכה להתחשב בפללים שההלכה קובעת לי". גם ההסבר הבא, בן כמה דקות, על מעלת וחשיבות השבת, לא גרם לה לשנות את דעתה ולסבך שעליה להפסיק לטלטל.

כאשר נכח הרבי לגלות שכלו כל הקצין, הוא פנה אל האשה בשאלה אישית: "יש לך בן בצבא?". האשה הנהנה בראשה לחיוב והרבי המשיך. "תתארי לך שבנגה נמצא קעת יחד עם הפלגה שלו עמק עמק בשטחו של האויב הגרמני,

דממה מופתית בלילה אפל. חילי הפלגה המבחרת הזו מצבא ארצות הברית צועדים חרש מעבר לקני האויב הגרמני. המלחמה, מלחמת העולם השנייה, משתוללת במלא עזה כבר זמן רב והמבצע הזה שלהם הוא חלק מהנסיון לעצור את הצבא הגרמני.

הצייד הרב מכביד על גבם של החילים, שצועדים במרץ בשפתיים חשוקות. נתן רק לדמיון את המחשבות שחולפות בראשיהם. על המשפחה האהובה, על המולדת הרחוקה. על מלחמה אכזרית וחברים שלא ישובו עוד.

צרוך יריות מפלח את החשכה, קורע את הדממה והשקט המדמה. כהרף עין משתטחים חילי הפלגה המאמנים על הקרקע. מחפשים מחסה בשטח החשוף. הצעקות שעולות מבהירות: יש פצועים בכח, אולי גם הרוגים.

הבזקי האור מקני הרובים הגרמנים לא מותירים מקום לספק: כח המשימה מקף לחלוטין. אין פרצה בטבעת החנק שמקיפה אותם. "אין לנו הרבה אקשוריות", פולט המפקד שמעולם לא היה דברן גדול. "ננסה להתחפר בשטח ונשיב אש כל עוד אנחנו יכולים".

...

במרחק אלפי קילומטרים משם, בניו יורק הרחוקה, אורה אחרת לגמרי. צהרי יום שבת בשכונת קראון הייטס בברוקלין שבניו יורק. עשרות חסידים מצטופפים בקומה הראשונה בבית מספר 770 ברחוב איסטון פרקווי - מרכז חסידות חב"ד.

במרכז השלחן יושב חתנו של הרבי, הלא הוא הרבי נשיא דורנו, שהיה ידוע אז בכינויו "הרמ"ש". דבריו נאמרים בשטף, מתוך להט פנימי מדבק. הוא מאיץ את הבחורים לתלמידי הישיבה לעסוק בקרוב היהודים למצוות התורה.

"אמריקה אינה שונה" שב הרבי ואומר לתלמידים טוב ושוב. אין מה להתפעל מהתרבות האמריקנית שמעוררת את הרשם כאלו 'לא מכבד' לפנות לאדם באמצע הרחוב

שבועות חלפו, ובתבת הדאר של האשה נוחת מכתב. כתב היד של הכתבת המציגת מוכיח בברור - זהו מכתב מבנה, מהחזית.

בידיים רועדות מהתרגשות פותחת האשה את המעטפה ומחלצת ממנה את המכתב. היא קוראת בשקיקה את המלים בכתב המפר כל כוון, ונשימתה נעתקת.

"כבר סברתי שלא אצפה לכתב לכם עוד לעולם", מתנדדה הבן. "בתאריך מסוים", נוקב הבן בתאריך של אותה שבת בה התרחש המאורע עם התיק, "נקלעה פלגתי למארב אים ונורא בעמק שטח האויב".

"נראה היה שלא נצא משם בחיים", מתאר הבן, וכבר התכוננת לגרוע מכל. כמעט כל חילי פלגתי נהרגו כאשר הגיע סוף סוף כח החלוצי. מכל חברי לפלגה, נותרתי יחיד בחיים..."

ופלגה גרמנית חמושה מקיפה אותם. מלכדת אש אליה נקלעה הפלגה האמריקאית אימה וחילי הפלגה נופלים בזה אחר זה.

דמעות זלגו מעיניה של האשה שהזדעזעה מהתאור המוחשי ומהאפשרות שחיו של בנה נמצאים בסכנה מוחשית, והרבי סים: "אם תקבלי על עצמך ברגע זה להשאיר את התיק פאן ולא להמשיך לשאת אותו תוך חלול השבת - זכות המצוה תעמד לבנה והוא ינצל מגורלם של שאר חברי פלגתו".

הדברים שכנעו את האשה שהסירה את התיק מכתפיה והניחה אותו על הקרקע. הרבי הורה לבחורים שיערכו ביניהם משמרות לעמידה ליד התיק לשמירה מגנבה, ברוך את האשה בברכת "שבת שלום", וחזר אל ההתועדות ב-

זֶה שְׁבוּעוֹת מְסַפֵּר
 שְׁמֵהֶפְכָּה שְׁקֵטָה
 מִתְחוֹלֶלֶת בְּאַרְץ
 הַקֹּדֶשׁ וְהַדְיָה
 נִשְׁמָעִים בְּעוֹלָם כָּלוּ
 • מִבְּצַע הַהֲתַקְשְׁרוֹת
 שֶׁל הַפְּנִסָּאִים
 שׁוֹבֵר שׁוֹב וְשׁוֹב
 • שִׂיאִים חֲדָשִׁים •
 צֹת הַכְּתָבִים שֶׁלֵּנוּ
 יֵצֵא אֶל הַשְּׁטַח וְחֹזֵר
 עִם עֲבָדוֹת, פְּרָטִים
 וְדוֹוָחִים מְלֵאִים

חֲסִיד יֵרָא שְׁמַיִם וְלַמָּדוֹן

מִדֵּי חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ מְקַבְּלִים לְמַעַלָּה מִשְׁמוֹנָה מֵאוֹת
 מִשְׁתַּתְּפֵי הַתְּכֵנִית בְּאַרְץ וְעוֹד כְּמֵאָה וְחֲמִשִּׁים יְלָדֵי
 הַשְּׁלִיחִים הַמְּשַׁתְּפִים בְּמִבְצָע, חוֹבְרוֹת לַמוֹד מְהֻדָּרוֹת
 וּבָהֶם קָטְעֵי גְמְרָא, פְּרָקֵי הַלְכָּה וְסִגְיוֹת בְּחִסְדוֹת, בְּעִרְכָּה
 הַמְתַּאֲמֶת לְלַמוֹד עֲצָמָאִי.

לְכָל שְׁבוּעָה נִקְבַּע הַסֵּפֶק מְגֻדָּר, וְשַׁעַת לַמוֹד שְׁבוּעִית
 אַחַת בְּחִבְרוּתָא מְגֻדָּרָת כְּתֵנָאִי לְהַשְׁתַּתְּפוֹת בְּמִבְצָע. בְּרוּר
 שְׁעֵרְכֵנוּ מַעַלָּה כִּי רַב הַמְּשַׁתְּפִים בְּתְכֵנִית לּוֹמְדִים לְפָחוֹת
 פְּעָמִים בְּשָׁבוּעָה, מִשְׁנֵינִים אֶת חֹמֶר הַלְמוּדִים וְ... פְּשוֹט
 נִהְיִים לְלַמוֹד.

שַׁעַת עָרַב בְּבֵית מִשְׁפַּחַת כְּהֵן בִּירוּשָׁלַיִם. מְעַנְדֵי בֵּן
 הָאֲחַת עֶשְׂרֵה יוֹשֵׁב לִיד הַשְּׁלַחָן, לְצַדוֹ שְׁנֵיאוֹר חִבְרוֹ הַטּוֹב.
 שְׁנֵיאוֹר קוֹרֵא בְּקוֹל רֵם מִתּוֹךְ חוֹבְרָת שְׁמִנְחַת לְפָנֵיהֶם,
 מְעַנְדֵי מֵאֲזִין בְּקוֹשֵׁב. הַרְפוּז וְהַרְצִינִיּוֹת נִכְרִים עַל פְּנֵיהֶם.

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה בְּדֵיּיק, בְּבֵית הַכְּנֶסֶת חֲב"ד בְּבֵית שְׁמֵשׁ
 מִתְנַדְנָדִים שְׁלֵטָה יְלָדִים אַחֲרֵים בְּמֵרָץ. לְפָנֵיהֶם מְנַחוֹת
 אוֹתָן חוֹבְרוֹת בְּדֵיּיק, גַּם הֵם לּוֹמְדִים עֲכָשׁוּ בְּעֵינֵי רַב.
 וּבְאֶלְעָד וּבְאֶשְׁדוֹד, וּבְעָרִים נּוֹסְפוֹת, מֵאוֹת יְלָדִים שׁוֹקְדִים
 עַל לַמוּדָם. אִישׁ לֹא 'שׁוֹמֵר' עֲלֵיהֶם, אֵין מִי שְׁמַפְקֵחַ; זֶהוּ
 מִבְּצַע הַהֲתַקְשְׁרוֹת שֶׁל הַפְּנִסָּאִים.

זה פְּשֵׁנָה וְחֵצִי שֶׁתְּכַנֵּית הַפְּנֵסָאִים פּוֹעֵלֶת בְּאֶרֶץ הַקִּדְוֶשׁ, תַּחַת הַסְּסָמָא שְׁטֹבַע הַרְבֵּי בְּט"ו בְּשִׁבְט תַּשְׁל"א, שְׁיִשׁ "לְכַבֵּשׁ אֶת הָעוֹלָם עַל יְדֵי לְמוּד הַתּוֹרָה". מֵאוֹת וְאַלְפֵי שָׁעוֹת שֶׁל לְמוּד וְשִׁנוֹן נֶצְבְּרוּ כָּבֵד עַל יְדֵי הַתְּכַנְיָת, אָפְלוּ עִבְרִים - מְבַצֵּעַ כְּזֹה, שֶׁמִּתְפָּרֵשׁ עַל פְּנֵי פְחֵצֵי שֵׁנָה וְכוֹלֵל קְרוֹב לְאַלְף חֵלְיֵי צְבָאוֹת ה' צְעִירִים וְנִמְרָצִים, מִהֲנֵה תַקְדִּים.

לְמוּד אִישִׁי

בְּכַפֵּר חַב"ד, פּוֹעֵלֶת הַמַּסְגֶּרֶת בְּצוּרָה מִיְחַדָּת עַל יְדֵי יְשִׁיבַת תּוֹמְכֵי תַמְיָמִים הַמְרֻפָּזִית וּבְשִׁתּוֹף פְּעֵלָה עִם וַעַד קְפ"ד. פֶּעַם בְּשָׁבוּעַ מְתַקֵּם בְּהִיכַל הַיְשִׁיבָה הַגְּדוּלָה 'סִדְר' מִיְחַד בּו לּוֹמְדִים הַפְּנֵסָאִים הַצְעִירִים בַּחֲבֵרוּתָא עִם ה'תַּמְיָמִים' - תַּלְמִידֵי הַיְשִׁיבָה.

הַלְמוּד הַזֶּה, מְסַפְּרִים לָנוּ בְּכַפֵּר בְּעֵינֵים נּוֹצְצוֹת, הוּא פְּשׁוּט תַעֲנוּג. הַהֶסְבָּרִים הַבְּהָרִים שֶׁבְּחֹבֶרֶת וְהַהֲמַחְשׁוֹת הַבְּרוּרוֹת נוֹתְנוֹת אֲמָנָם לְכָל אֶחָד אֶת הַיְכָלֶת לְלַמּוֹד בְּכַחוֹת עֲצָמוֹ, אֲךָ הַלְמוּד עִם הַבְּחוּרִים מוֹסִיף טַעַם מִיְחַד בְּלְמוּד, כְּמוֹהוּ אִין לְמַצָּא בְּמָקוֹם אַחֵר.

מַסְגֶּרֶת נּוֹסֶפֶת פּוֹעֵלֶת בְּמַקְבִּיל עֲבוּר כְּמֵאָה וְחַמְשִׁים יְלָדֵי הַשְּׁלוּחִים שֶׁמִּשְׁתַּתְּפִים בַּתְּכַנְיָת. מְלַבֵּד הַלְמוּד הַעֲצָמֵי בַּחֲבֵרוּתָא עִם אֶחָד מִבְּנֵי הַמְשֻׁפָּחָה אוֹ עִם חֵבֵר בְּאֶמְצָעוֹת הַטְּלָפוֹן, זוֹכִים בְּנֵי הַשְּׁלוּחִים לְמַפְגֵּשׁ קְבוּצָתִי מְדִי שְׁבוּעַ.

שְׁלֹשָׁה עַד חֲמִשָּׁה שְׁלוּחִים צְעִירִים בְּנֵי אוֹתוֹ גִּיל מִתְּחַבְּרִים לְקְבוּצָה אַחַת אֲלֵיהָ מְצַמֵּד מְדָרִיב-חוֹנֵה, אֶחָד מִתְּלַמְדֵי הַיְשִׁיבָה הַמְרֻפָּזִית בְּבֵית חֵינּו - 770. פֶּעַם בְּשָׁבוּעַ

"הַפְּנֵסָאִים הַצְעִירִים", זֶהוּ הַכְּפֹי שְׁלָנוּ, מִשְׁתַּתְּפִי הַתְּכַנְיָת בְּפִי כָל. הַרְבֵּי הַרְש"ב הָרִי לְמַד אֶת בְּנוֹ הַרְבֵּי הַרִי"צ שְׁחָסִיד הוּא פְּנֵסָאִי, וְאֲנַחְנוּ מִשְׁתַּדְּלִים לְיִשָּׁם זֹאת כְּבָר מְקַטְנוֹת.

"פְּנֵסָאִים צְעִירִים" הוּא גַם שְׁמוֹ שֶׁל הָעָלוֹן אוֹתוֹ אַתֶּם אוֹחֲזִים עִכְשָׁו בְּיַדְכֶם, הַיּוֹצֵא לְאוֹר מְפַעֵם לְפַעַם עַל יְדֵי מַפְקְדַת הַפְּנֵסָאִים. לְעָלוֹן יֵשׁ גַּם אֶח אֶח קָטָן - "הַפְּנֵסָאִי": מְנַשֵּׁר שְׁבוּעִי שְׁמַעְנִין וּמִתְרַק אֹתָנוּ בְּכָל שְׁבוּעַ מִיְחַדָּשׁ, עִם סַפּוּרִים וְשִׁיחוֹת לְצַד תְּמוֹנוֹת וְעֲדָפוֹנִים.

אֲזוּ פְּנֵרָאָה שֶׁשְׁלַחַן הַשִּׁבְת בְּבֵיתוֹ שֶׁל יִשְׂרָאֵלִיק, שְׁמַסְפֵּר לָנוּ עַל קוֹרוֹתָיו מְדִי שְׁבוּעַ בַּמְדוּרוֹ ב'הַפְּנֵסָאִי', הוּא שְׁלַחַן הַשִּׁבְת הַגְּדוֹל בְּעוֹלָם. כְּמַעַט אֶלְף יְלָדֵי הַפְּנֵסָאִים הָרִי קוֹרְאִים עָלָיו וּמַמְשׁ 'מִשְׁתַּתְּפִים' בּוֹ מְדִי שְׁבוּעַ...

בְּכָל חֲדָשׁ מְקַבֵּל כָּל אֶחָד מֵהַפְּנֵסָאִים הַמִּשְׁתַּתְּפִים בְּמַבְצֵעַ בְּחֹבֶרֶת לְמוֹדִים יְחִידִית שֶׁנִּכְתְּבָה בְּמִיְחַד עִבְרָנוֹ עַל יְדֵי צְוֹת שֶׁל אֲבָרְכִים תַּלְמִידֵי חֲכָמִים וְסוֹפְרִים מְכֻשָּׁרִים.

הַחֹבֶרֶת, "חֲסִיד יִרְא-שְׁמִים וְלִמְדוֹ" שְׁמָה, מַחְלֶקֶת לְשִׁלְשָׁה חֲלָקִים לְפִי שְׁמָה: קִטְעֵי הַגְּמָרָא הַכּוֹלְלִים גַּם הַסְּבָרִים עַל הַשִּׁיטוֹת לְלַמּוֹד גְּמָרָא בְּאֶפְסוֹ עֲצָמָי וּמְשִׁימוֹת נְלוֹת וְהַפְּכּוֹ כָּל אֶחָד מֵאֲתָנוּ מְסַדְרָת.

בְּנִקְדוֹת שְׁנוּסָפוֹת בְּאֶפֶן אוֹטוֹמָטִי לְחֻשְׁבוֹנוֹ בְּבִנְק
הַפְּנִסְאִים שְׁעוֹבֵד גַּם הוּא בְּאֶפֶן מִמְחָשֵׁב.

כְּפִתוֹר אַחַר בְּמַעֲרַכַת מוֹבִיל לְאִזוֹר מְשִׁימוֹת הַבוֹנוֹס.
בְּכָל שְׁבוּעַ מִצִּיעָה הַמַּפְקְדָה רַעֲיוֹן לְהַחְלָטָה טוֹבָה
אוֹתָהּ אֶפְשֵׁר לְקַבֵּל. אֲשׁוּר בְּלַחֲיצַת כְּפִתוֹר שֶׁהַמְשִׁימָה
אֲכֹן בְּצִעָה מְזָכָה גַּם הִיא בְּנִקְדוֹת בּוֹנוֹס. גַּם הַלְמוּד
בְּחִבְרוּתוֹת מְעֵדְכֶן בְּאֶמְצָעוֹת הַמַּעֲרַכַת וְהַנְקִדוֹת עַל־י
עוֹלוֹת גַּם הֵן יִשְׁרִוֹת בְּבִנְק הַפְּנִסְאִים.

פְּנִיָה מְעַנִּיגַת הַתְקַבְּלָה בְּמַפְקְדַת הַפְּנִסְאִים מֵאֶחָד
מֵעוֹבְדֵי הַחֲבֵרָה שֶׁמְסַפֶּקֶת אֶת הַשְּׂרוּת הַטֵּלְפוֹנִי שֶׁסָּפַר
שֶׁהִתְרַגֵּשׁ לְשִׁמְעַת אֶת הַהוֹדְעוֹת הַטֵּלְפוֹנִיּוֹת הַמְקַלְטוֹת
שֶׁל הַחֲזִילִים שֶׁרָבְנוּ הַמְכַרְיעַ נֶאֱמַר בְּצִוְרָה מְכַבֶּדֶת וּבִטוֹן
רְגוּעַ. 'אִיפֹה מַחְנֻכִים כָּכָה?' הוּא שָׂאֵל, 'אֲנִי רוֹצֶה שֶׁגַּם
הֵבֵן שְׁלִי יִגְדֵל לְהִיּוֹת כָּזֶה...'

הַ'מְנוּעַ' שֶׁעָלְיוֹ נֶעַ הַמְבַצֵּעַ כְּלוֹ הִיא הַמַּעֲרַכַת
הַטֵּלְפוֹנִית הַמְמַחֲשֶׁבֶת. לְכָל אֶחָד מִמְשִׁתְּתָפִי הַתְּקַנִּית
בְּאֶרֶץ יֵשׁ מְסַפֵּר אִישִׁי וְקוֹד, בְּאֶמְצָעוֹתֵם הוּא יְכוֹל
לְהִתְחַבֵּר לַמַּעֲרַכַת שֶׁבְּטֵלְמָסֵר 0732-868-770.

מִדֵּי שְׁבוּעַ עוֹלוֹת בְּמַעֲרַכַת שְׂאֵלוֹת חֲדָשׁוֹת בְּסִגְנוֹן
אֶמְרִיקָאִי שְׁבוֹחַנוֹת אֶת דִּיעוֹת הַמְטַלְפֵן בְּחִמְרַת הַנְלָמֵד.
תְּשׁוּבוֹת נְכוֹנוֹת בְּלַחֲיצַת כְּפִתוֹר מְזָכּוֹת אֶת הַנְבָּחוֹן

בְּסִימּוֹ שֶׁל הַמְבַצֵּעַ הַנוֹכְחִי, לְקִרְאֵת יוֹם הַהַלּוּלָא ג' תַּמּוּז, יַחְלְקוּ עֲשָׂרוֹת פְּרָסִים
יְקָרֵי עֵרָה וּבְרֵאשָׁם חֲמִשָּׁה זוּגוֹת שֶׁל פְּרִטִיסִי טִיסָה. הַנְקִדוֹת שֶׁאֲנִי צוֹבְרִים בְּאֶמְצָעוֹת
הַמַּעֲרַכַת הַטֵּלְפוֹנִית יִקְבְּעוּ מִי הֵם אֵלוֹ שְׂרָאוּיִים לְפְרָסִים.

הַנְקִדוֹת הָאֵלוֹ גַּם יִשְׁמְשׁוּ אוֹתָנוּ לְרִכִּישָׁה בְּחִנוֹת הַפְּנִסְאִים הַמְיַחֲדֶת בֵּה נִתֵּן יְהִיָה
לְרִכֵּשׁ סְפָרִים חֲסִידִיִּים שֶׁנִּכְתְּבוּ בְּמִיחָד עֲבוּרָנוּ וְיוֹצְאִים לְאוֹר עַל יְדֵי הַפְּנִסְאִים.

הַסָּפֵר הָרֵאשׁוֹן, "טוֹעֵמִים גְּאֵלָה", כְּבָר מוֹכֵן בְּדָפוּס, וְנִתֵּן לְרִכֵּשׁ אוֹתוֹ בְּחִנוֹת,
בְּאֶמְצָעוֹת הַמַּעֲרַכַת הַטֵּלְפוֹנִית הַמְמַחֲשֶׁבֶת.

האישית של כל משתתף - צמוד.

בכל שבוע מיוזמות למערכת הבחינות הממחשבת מספר שאלות על חמור הלמודים שנלמד בשבוע האחרון. תשובות נכונות יזכו את הנבחן בנקודות - בהן יוכל לרפוש לעצמו פרסים בהנות הפנסאים. בסיים המבצע ישמשו הנקודות גם כדי לבחור את המצטיינים הגדולים, ובראשם חמשת חתני המבצע שכל אחד מהם יזכה בשני פרטיסי טיסה לרבי לג' תמוז - לו ולאביו.

מדי שבוע מרפז מטה המבצע את הנתונים כלם: שעות הלמוד שנצברו ודוחו, ציוני המבחנים המעידים על רמת הלמודים הגבוהה, וההחלטות הטובות השבועיות שמבצעות על ידי כאלף ילדים מהעולם כלו - לדור"ח מפרט שמקרא באהל על ציונו של הרבי.

אין ספק שהפעלה שלנו גורמת לרבי נחת רוח רב, ותכף ומיד נזכה לביאת משיח במהרה, אז נתראה עם הרבי בעיני בשר.

מתכנסת הקבוצה למפגש וירטואלי בן שעה באמצעות המחשב.

כך נתן למצא באחת הקבוצות שני ילדים מרוסיה, אחד מאוקראינה ואחד מלטביה. קילומטרים רבים מבדילים ביניהם, אך הם אינם מרגישים. לרגע נדמה כאלו כלם יושבים יחד בברוקלין שבניו יורק, מסבים לשלחן אחד ומחזקים איש את רעהו.

לחזיק הקשר בין השלוחים הצעירים משמש גם אתר שנבנה במיוחד עבורם ובו יכול כל אחד מהם להפגס באמצעות קוד אישי ל"פורום" מיוחד בו דנים בנושאי המבצע ובמגוון תכנים חסידיים נוספים.

מטה מבצעי

המבצע הנוכחי, שכולל פרטים ופרסים רבים, מנהל ביד רמה ממפקדת הפנסאים המרפזית. חוברות הלמוד נערכות, העלוני מוכנים לדפוס, והמעקב אחר התקדמותו

ארוע מיוחד בארץ הקדש, בו השתתפו כל הפנסאים בארץ הקדש, פתח את המבצע בתנופה מרשימה ונתן משנה כח לדורו הארפה. זכרונות מהמעמד בלוי תמונות, ודאי יוסיפו לנו חיות בלמודנו.

שני אורחי הכבוד בארוע, השלוחים מענדי אקסלרוד מצ'רקס שבאוקראינה ומענדי נורזוב ממוסקבה שברוסיה, הלהיבו את בני גילם מארץ הקדש ונתנו להם חשק להצליח במבצע ההתקשרות.

נאומי הרבנים היו מרתקים גם הם ומקהלת הפנסאים הנעימה את הערב בצלילים מרגשים לצד קטעי וידאו משקעים.

בְּנֵי שְׁלִיחַ

הוא מחומר מיוחד!

כְּמוֹתָהּ וְחֲמוּשֵׁים יְלָדִים, בְּנֵיהֶם שֶׁל שְׁלוּחֵי הָרָפִי בְּכָל הָעוֹלָם, מְשַׁתְּתָּפִים אִתָּנוּ בְּתַכְנִית הַפְּנִסְטָאִים. הֵם לוֹמְדִים בְּחִבְרוּתָא עִם בְּנֵי מְשַׁפָּחָה אוֹ חֵבֵר, וְפַעַם בְּשָׂכּוּעַ גַּם מוֹגִיעִים לְמַסְפָּגַשׁ מִיַּחַד. אִיךָ הֵם עוֹשִׂים אֶת כָּל הַדְּרוֹךְ הַזֶּה? כַּבְּסָנוּ לְשִׂיחָה חֲמוּשָׁה שְׁלוּחִים צְעִירִים, פְּנִסְטָאִים צְעִירִים, עַל הַמְּכַצֵּעַ עַל הַשְּׁלִיחוּת וְעַל הַקֶּשֶׁר לְמִשְׁלַח

בְּרָגֶל לְסֵדֵר הַצְּבוּרֵי שְׁאַנְחָנוּ מְאַרְגָּנִים, כְּדֵי לְלַמֵּד אוֹתָם אֶת הַהֲלָכוֹת וְהַמְּנֻהָגִים.

כְּשֶׁהִגַּעְנוּ בַּהַגְדָּה ל"מה נשתנה", שְׁאַלְתִּי אֲנִי אֶת אַרְבַּע הַקְּשָׁיוֹת. הִיא אֶפְשָׁר מִמֶּשׁ לְרְאוֹת עֲלֵיהֶם אֶת הַהֲתַרְגְּשׁוֹת הַגְּדוֹלָה.

יוסי: יֵשׁ אֶצְלָנוּ בֵּית סֵפֶר יְהוּדִי לְיְלָדִים שְׁגָרִים כְּאֵן בְּנֵיזְנִי וְלֹא כָּל כֶּה מְכִירִים אֶת הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת. בְּבֵית הַסֵּפֶר מְלַמְדִים אוֹתָם הַרְבֵּה דְּבָרִים וְגַם אֲנִי עוֹשֶׂה 'מְבַצְעִים' בְּבֵית הַסֵּפֶר: בְּכָל יוֹם רְבִיעִי אֲנִי וְאַחוֹתִי אוֹסְפִים יַחַד אֶת כָּל הַיְלָדִים מִכְּתוֹת א'–ד' וְאוֹמְרִים אִתָּם פְּסוּקִים. מִי שְׁמַתְנֵהוּ גַּם – מְקַבֵּל הַפְּתָעָה.

מַעֲנֵדִי: הַרְבֵּה פְּעָמִים בְּשִׁבְתוֹת כְּשֶׁאֲבֹא

שְׁלוֹם לְשְׁלוּחִים הַצְּעִירִים, מִמְּדִינוֹת שׁוֹנוֹת בְּרַחֲבֵי הָעוֹלָם. כְּדֵי שֶׁהַקּוֹרְאִים לֹא יַחְשְׁבוּ שֶׁנִּסְעַתֶּם מְרַחֲקִים כָּל כֶּה גְּדוֹלִים רַק בְּשִׁבִּיל לְשׁוֹחַח אִתָּנוּ, נִקְדִּים וְנֹאמַר שֶׁהַשִּׂיחָה שְׁלָנוּ מִתְנַהֵלֶת בְּצוּרָה מִיַּחַד – בְּאַמְצָעוֹת תְּכַנֶּה שְׁמַתְקַנֶּת עַל הַמַּחֲשָׁב וּמֵאֲפֻשְׁרֵת לָנוּ לְרְאוֹת אֶחָד אֶת הַשְּׁנִי.

תְּמִיד אוֹמְרִים שֶׁבֶן שְׁלִיחַ הוּא בְּעַצְמוֹ שְׁלִיחַ, שְׁלִיחַ צְעִיר. אוֹלֵי תוֹכְלוּ לָתֵת לָנוּ דְּגֻמָּאוֹת כִּיצַד אִתָּם מְסִיעִים לְהוֹרִיכֶם בְּשְׁלִיחוּת?

אֲרִי: אֲנִי יוֹכֵל לָתֵת דְּגֻמָּה שְׁקִשׁוּרָה לְתַאֲרִיךְ שְׁאַנְחָנוּ נִמְצָאִים בּוֹ עֲשׂוֹ. לְפָנַי חַג הַפֶּסַח בְּשָׁנָה שְׁעֵבְרָה אֲבֹא שְׁלִי עֲרֵךְ בְּבֵית חַב"ד "לֵיל סֵדֵר לְדְגֻמָּה" לְיַהוּדִים קְשִׁיטִים שְׁלֹא יוֹכִלִים בַּחַג עֲצֻמוֹ לְבֹא

יְעֻשָׁב סִידוֹרֹבִיץ'

בְּן 10 | סוּקִי, יִפֶּן

בערלה: לתאילנד מגיעים הרבה מטילים ישראלים ואנחנו השלוחים עוזרים להם לא רק ברוחניות אלא גם בגשמיות.

לא מזמן הייתה פה אשה ישראלית שהגיעה לטייל עם ילד בן שלש, ובמהלך הטייל התעוררה אצלה בעיה והיא לא יכלה לטפל בו. לקחנו את הילד, עפרה, לבית שלנו, ואמצנו אותו לכמה חודשים. זה מאוד השפיע על כל המשפחה המרחבת שלהם בארץ והם התחזקו מאוד בקיום המצוות.

בכל שבוע אתם נפגשים דרך המחשב, קבוצה של שלוחים צעירים ומדריך מתלמידי הישיבה ב-770 שבניו יורק. מה אתם יכולים לומר על המפגש?

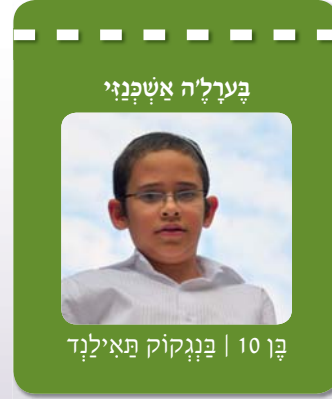
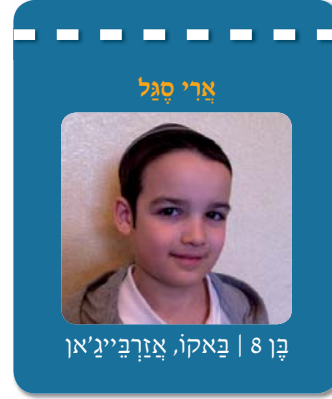
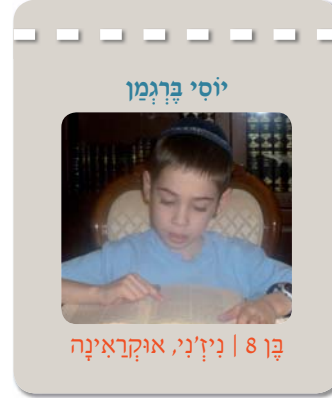
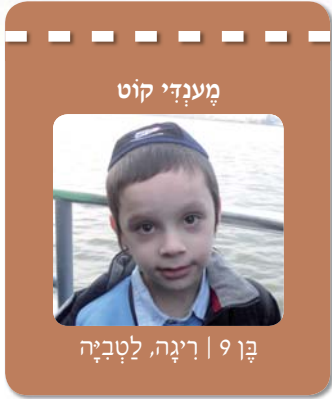
ארי: מהרגע שהמפגש מסתים אני רק מחכה למפגש הבא.

מענדי: אני מאוד נהנה במפגש, שהוא לא רק למוד אלא גם קצת התועדות. רואים וידאו של הרבי, מנגנים נגון. המדריך בקבוצה שלנו הבטיח שלקראת "א ניסן המפגש שלנו השבוע יהיה התועדות של ממש ואני כבר לא יכול לחכות...

לסיום, יש לכם מסר שתוצו להעביר לקוראים שלנו?

יעקב: כדאי לכם מאוד להשקיע במבצע של הפנסאים, הפרסים ממש טובים, אף אפלו בלעדיתם זה דבר חשוב שעושה לרבי נחת רוח.

ארי: כן, בהחלט. אם פלנו נשתף פעולה יחד במבצע הזה ובכלל, נתנהג כמו שצריך ונעשה מעשים טובים - יבוא כבר משיח ונזכה לראות את הרבי.

שלי נגש לעמד כחזן, מגיעים אורחים לתפלה; אני מקבל את פניהם, מצייע להם פפות וסדורים והכי חשוב: עוזר להם להרגיש בבית חב"ד שלנו 'בבית'.

יעקב: אני מארגן עם האחיות שלי קטנות לילדים שעדיין לא שומרים מצוות ומלמדים אותם מה צריך לעשות ואיך. ממש עכשו (ראש חדש ניסן) הסתיימה קטנה אחת ובחול המועד תהיה עוד אחת.

בערלה: עקר העבודה שלי היא בסופי השבוע. בימי ששי אני מתלנה לאבא שלי ל'מבצע תפלין' ועוזר לו כמה שאני יכול.

בליל שבת יש אצלנו סעודה עם הרבה אורחים, בשבת רגילה אוכלים אצלנו בבית ארבעים אנשים. אני והאחים שלי עוזרים לאבא שלנו לסדר את השלחנות ולהגיש את האכל. הגשמיות חשובה כדי שיהיה אפשר לדאג לרוחניות.

יש איזה ספור מיוחד מהשליחות שלכם שתוצו לשתף בו את הקוראים?

יעקב: בערב שבת אחד, לפני כמה שנים, הגיע לביתנו צעיר יהודי ישראלי עם שער ארוך אסוף ב'קוקו'. אחרי כמה שאלות התברר שהוא הגיע ליפן אחרי כמה שנים בהודו, במטרה להמיר את דתו, רחמנא לאלן. בדיוק כשהוא הגיע, המנזר שהוא רצה ללכת אליו היה סגור, ובזכות זה הוא פנה לבית חב"ד.

אחרי השבת בבית חב"ד הוא רצה להשאר עוד ועוד, עד שבסוף הוא החליט לחזור וללמוד בישיבה בארץ. ממש לאחרונה הוא התקשר לאבא שלי לספר לו שהוא מתחתן עם יהודיה כשרה, ושניהם שומרים תורה ומצוות.

ה'זאל' הקטן

ותחזינה עינינו

סיור מצולם בבית חיינו - 770

בפנה הימנית הרחוקה של אולם הקניסה ל-770 יש דלת המובילה לזאל הקטן. דלתות נוספות לזאל הקטן נמצאות בימין המסדרון המרכזי של הקומה.

זאל, כפי שלמדנו בעלון הקודם, הוא פנוי לאולם, והזאל הקטן הוא פנוי של אולם התפלה הקטן יחסית.

בתחלה, שמש המקום כבית הכנסת המרכזי ב-770, אך בהמשך כאשר הצביר גדל הפכה קומת המרתף לבית הכנסת המרכזי והזאל הקטן הפך למקום משני במרכזיותו. המקום משמש כאולם הרשמי של ישיבת תומכי תמימים המרכזית.

עד לשנת תשמ"ט התפלל הרבי בימות החול בזאל הקטן, ובכמה פעמים נדירות גם התועד שם. זהו גם המקום בו התקיימה "ברכת הבנים" לתלמידי התמימים בערב יום פפור, וחלק מהיחידות הפלליות התקיימו שם.

המעמד המרכזי בתולדות הזאל הקטן הוא ללא ספק מעמד קבלת הנשיאות על ידי הרבי באפן רשמי בי' שבט תשי"א, באמירת המאמר "באתי לגני".

הרבי בתפילה בזאל הקטן

הרבי מכסה את עיניו לקריאת שמע בתפילת ערבית בזאל הקטן

תקיעת שופר אחרי תפילת שחרית של חודש אלול בזאל הקטן

הרבי מתועד בזאל הקטן

הַנִּשְׁמָה מְרִיחָה

מצפים למשיח

עם התאומים - אושי ומוישי

שְׁהֶאֱמַבּוּלֵנֶס בְּכָלֵל הַגִּיעַ.".

כִּשְׁהוּא מֵהַפְּנֵט לַפְּעֻלָּתָם שֶׁל הַחוּבְּשִׁים שֶׁהֶעֱלוּ אֶת הַמִּבְּגָר שֶׁנִּפְל אֶל הָאֲלוֹנָקָה שְׁלָהֶם, הַמְּשִׁיחַ הַמְּנַמֵּשׁ לְהַסְבִּיר:

"שִׁבְזִי, הֵהוּא שְׁמִיבִיא בְּכָל מוֹצָאֵי שְׁבַת הַדְּסִים לְהַרְחִיחַ וּמִחְלִיק לְכָלֵם, שֶׁם לוֹ טַבֵּק מוֹל הָאֵף. תוֹךְ שְׁנֵי הוּא הַתְּעוֹרֵר מֵהַעֲלָפוֹן".

הַשְּׁנַיִם הַבֵּיטוּ זֶה בְּזֶה, וּלְלֹא אִמְרוּ הַבֵּינּוּ יַחַד אֶת מַה שֶׁעֲלִיָּהֶם לַעֲשׂוֹת וּנְכַנְסוּ אֶל תוֹךְ בֵּית הַכְּנֻסָּת, בְּדִיּוֹק כְּשֶׁהַחֲזוֹן הַתְּחִיל בְּקוֹל "וְהוּא רְחוּם".

בְּדַרְכָּם הַבֵּינָתָה, הַצְּטִרְפוּ הַשְּׁנַיִם לְסַבָּא יְהוּיָקִים, וְכַמוֹכָן סִפְרוּ לוֹ עַל הַהִתְרַחְשׁוֹת הַמְּרַתְקָת.

"נוּ, סַבָּא יְהוּיָקִים", פָּנָה אוֹשִׁי, "אֵיךְ נוֹכַל לְקַשֵּׁר גַּם אֶת זֶה לְגֵאֲלָה?".

חִיכּוּ הַמְּפֹרָסִם שֶׁל סַבָּא יְהוּיָקִים הַבְּזִיק עַל פְּנֵיו כְּשֶׁאָמַר: "נוּ, הַקַּשֵּׁר מִמֶּשׁ בְּרוּר"...

"עַל מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ נֶאֱמַר שְׁיִהְיֶה "מוֹרַח וְדָאִין". כְּלוֹמֵר, כְּאֲשֶׁר יָבֹאוּ אֵלָיו אֲנָשִׁים לְמַשְׁפֵּט הוּא יִרִיחַ אוֹתָם, וְעַל פִּי זֶה יוֹכַל לְקַבֵּעַ מַה דִּינָם.

"רַק עֲכָשְׁיוּ רְאִינוּ, כִּיצַד חוּשׁ הַרִיחַ מִתְקַשֵּׁר לְעֻצָּם הַנֶּפֶשׁ. לְכֹן אֶפְלוּ כְּאֲשֶׁר הָאָדָם מִתְעַלֵּף וְחוּשֵׁי הַגּוּף שְׁלוֹ אֵינָם פּוֹעֲלִים כִּיֵּאוֹת, הַנֶּפֶשׁ מְגִיבָה לְרִיחַ הַחֲרוּף וְכָךְ הוּא מִתְעוֹרֵר.

"בְּצוּרָה זֹאת יִצְלִיחַ הַמְּשִׁיחַ לְשַׁפֵּט מִבְּלֵי לְהַזְדַּקֵּק לְשִׁכָּל וְלִהְגִּיּוֹן, וְיִגִּיעַ לְתוֹצְאוֹת מְדִיקוֹת וְטוֹבוֹת עוֹד יוֹתֵר.

"כְּאֲשֶׁר עַל יְדֵי חוּשׁ הַרִיחַ הַמְּיָחֵד שְׁלוֹ יָבִין מְשִׁיחַ לֹא רַק אֶת הַפְּרָטִים שֶׁל הָאָרוֹעַ שֶׁהִתְרַחַשׁ אוֹ לֹא הִתְרַחַשׁ עִם הָאָדָם הַנִּדּוֹן, אֲלָא גַם אֶת הַרְקָע וְהַפְּרָטִים, הוּא יוֹכַל לְהַכְרִיעַ בְּצוּרָה טוֹבָה יוֹתֵר מֵהוּ הַדִּין הָרְאוּי".

סַבָּא יְהוּיָקִים סִיֵּם אֶת הַמְּשִׁפֵּט וְהַשְּׁלֵטָה הַגִּיעוּ בְּדִיּוֹק לְבֵיתָם שֶׁל הַתְּאֹמִים. "מִמֶּשׁ בְּקָרוֹב נִזְכָּה כְּכָר לְשִׁפְטוֹתוֹ הַמְּיָחֵד שֶׁל הַמְּשִׁיחַ", אַחַל הַסַּבָּא לְשַׁנְיָם, וְנִפְרַד מֵהֶם לְשָׁלוֹם.

כְּכָר מְרַחֵק הַבְּחִינוּ אוֹשִׁי וּמוֹיִשִׁי שֶׁמְשִׁטְהוּ מִתְרַחַשׁ בְּכַנִּיסָה לְבֵית הַכְּנֻסָּת. קְבוּצָה גְּדוֹלָה שֶׁל יְלָדִים הַתְּגוֹדְדָה בַּמְדַּרְכָּה הַצָּרָה שְׁלִיד שְׁעַר הַכְּנֻסָּה.

צְפִירוֹת הַאֲמַבּוּלֵנֶס שֶׁדָּהַר בְּמַהִירוֹת בְּכַבִּישׁ מְשִׁיחַ אֶת תְּשׁוּמַת לְבָבָם שֶׁל הַשְּׁנַיִם.

"נִרְאָה לָךְ שְׁזָה קְשׁוּר?", שָׁאַל אוֹשִׁי אֶת מוֹיִשִׁי, שֶׁהִשִּׁיב: "בֹּא נִזְדַּרְזוּ וְנִרְאָה. אִם נִמְשִׁיחַ לְלֶכֶת בְּקָצֵב הַזֶּה לֹא תִהְיֶה לָנוּ אֶפְלוּ שְׁנֵי לְהַסְתַּפֵּל כִּי תִפְלַת עַרְבִית כְּכָר תִּתְחִיל".

וְאָכֵן עַד שֶׁהִגִּיעוּ הַשְּׁנַיִם לְכַנִּיסָה לְבֵית הַכְּנֻסָּת, הַתְּבַרֵר שֶׁפְּנֵיו שֶׁל רֶכֶב הַהַצְּלָה מִיַּעֲדוֹת בְּדִיּוֹק לְמַחֲזוֹ חִפְצָם.

"מַה קוֹרָה כָּאֵן?" נִסָּה מוֹיִשִׁי לְהַבִּין. "אִישׁ אֶחָד הַתְּעַלֵּף", הַסְבִּיר יָלֵד מְנַמֵּשׁ בְּלֵי לְהַסֵּב אֶת הָרֹאשׁ אֶפְלוּ מֵהַהִתְרַחְשׁוֹת.

"זֶה לֹא יָפָה לַעֲמוּד כִּכָּה וְלְהַסְתַּפֵּל", נִסָּה אוֹשִׁי לְחַנּוּךְ, אָךְ הַיָּלֵד פָּטַר אוֹתוֹ בְּמִשְׁכֵּחַ כְּתָף. "גַּם כִּכָּה הַכַּל הַסְתִּיִם לְפָנָי

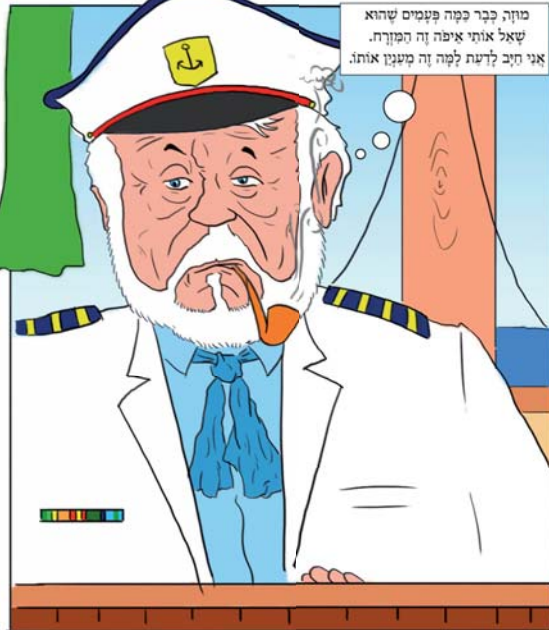
גאון יעקב

מקיש שם, בנזית הריא

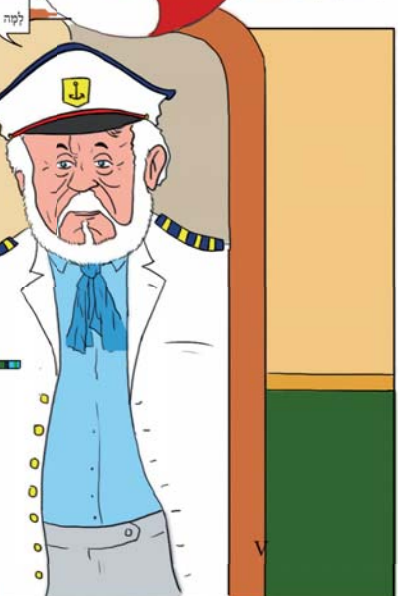
תאמר לי, היכן הוא כוון מנרחה?

מונה כבר כמה פעמים שהוא שאל אותי איפה זה המנרחה. אני חייב לדעת לקוח זה מעגנו אותו.

רציתי לשאול, אם זה לא מפורסם, לקוח החשונות כל כך הרבה פעמים היכן המנרחה? אני והוריי מאמין, ומתפלל שלש פעמים ביום, לפי ההלכה התקפות צריכות להיות לכוון מנרחה ורציתי לדעת לאן עלי להתפלל

כאשר נכח אותו רב חובל גוי שאדם עשיר כל כך, עדין שהוא מעסיק אנשים רבים - והוא ביניהם - מתפלל בכל יום לבורא העולם, גרם לו הדבור להתפלל בעצמו לבורא העולם ואף להשפיע על בני משפחתו הגוים לנהוג כך. עלינו לזכר מהי כחה של כל פעולה שאנו עושים מתוך "גאון יעקב"!

מעבד על פי שיחות "א ניסן ואחרון של פסח תשמ"ג

אורי: עלום פיגין